

Leena Pulfer

Laavaprinssi ja ihmekivi

2. Osa

Omistettu perheelleni ja kotikylälle.

Se, mitä tässä tarinassa ei ole keksitty, voi olla totta. Mutta ehkä se ei olekaan. Suomen Savossa, jossa suurin osa Laavun prinssin seikkailuista tapahtuu, vastuu tulkinasta on kuulijoilla ja lukijoilla.

Mahdolliset yhtäläisyydet elävien henkilöiden, yritysten tai laitosten kanssa ovat puhtaasti sattumanvaraisia. Erityisesti Irma Arkko, maanomistajan vaimo, on fiktiivinen vastakohtana hyväsydämiselle apulaiselle Almalle. Todellisuudessa kartanon naiset ovat ihailtavan ahkeria ja hyväsydämisii naisia.

Arvola on maaseutukylä Etelä-Suomessa. Kylä on oikeastaan varsin tavallinen, ja Arkko-kartanon puoli-orpo Tuomas haluaisi hänkin olla tavallinen koulupoika, ellei hänen kummallinen alkuperänsä saisi häntä jatkuvasti kiinni.

Kirjailija omistaa tarinansa kotikylälleen, jolle hän olisi toivonut menestyksekkäämpää ja itsenäisempää tulevaisuutta.

Leena Pulfer

Suurkiitos miehelleni Fritzille. Ilman hänen rohkaisuaan ja apuaan tämä tarina olisi jäänyt kirjoittamatta.

Leena Pulfer

Laavaprinssi ja ihmekivi

2. Osa

Kannen ja tekstin kuvitukset
Nuket: Sari Kiiliäinen
Kuvat ja montaasit: Fritz Pulfer

Olen Sari Kiiliäinen, otavalainen nukketeatteritaitelija ja -esittäjä. Ystäväni Leena Pulfer kirjoitti kaksi fantasiakirjaa lapsille ja pyysi minua kuvittajaksi. Toteutin kirjan päähenkilön Tuomaksen ja hänen ystävänsä myllytonttu Jaskan hahmot. Nukketaiteilijana tarinan välittäminen nuken avulla tekee minut onnelliseksi.

Copyright © 2023 by Leena Pulfer

Kaikki oikeudet pidätetään. Jäljennökset, myös otteet, vain kirjoittajan kirjallisella luvalla.

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt,
Saksa

ISBN: 978-952-80-0377-9

Sisällysluettelo

1.	8
2.	15
3.	17
4.	20
5.	24
6.	31
7.	37
8.	39
9.	43
10.	47
11.	56
12.	63
13.	73
14.	89
15.	92
16.	101
17.	105
18.	114
19.	122
20.	124
21.	126
22.	134
23.	136
24.	138
25.	140
26.	142
27.	144
28.	149
29.	158
30.	161
31.	165
32.	166

33.	168
34.	173
35.	181
36.	191
37.	195
38.	197
39.	200
40.	206
41.	213
42.	215
43.	217
44.	221
45.	223
46.	225
47.	232
48.	236
49.	238
50.	239
51.	242
52.	244
53.	251
54.	255
55.	260
56.	263
57.	268
58.	274
59.	275
60.	277
61.	280
Epilogi	282
Paikat:	284
Henkilöt:	284
Kirjoittajasta	288

Lopuksi Laavavirtojen valtiass lausui:

“Valitse viisaasti, nuori prinssi: haluatko kuulua ihmisiin, tuohon alhaiseen eläinlajiin, joka viettää maan päällä lyhyen mitättömän elämänsä, tuhoaa tyhmyydellään kaiken ympäriltään ja muuttuu kuollessaan mullaksi. Vai liitytkö omaan kansaasi, laavakansaan, joka on ollut ikiaikojen alusta, jota mikään ei voi tuhota. Me voimme elää maan päällä ja sen uumenissa, me voimme ottaa itsellemme minkä muodon vain haluamme, meillä on hallussamme loputtomat voimat.

Valitse viisaasti.”

1.

Paluumatkalla Suomeen Tuomas enimmäkseen torkkui. Hänelle oli edellisenä iltana annettu sairaalassa niin paljon rauhoittavia lääkkeitä, että ne vaikuttivat vieläkin.

Kun kone laskeutui iltapäivällä Helsinkiin, ei lentokentällä onneksi ollut minkäänlaista lehdistöä vastassa. Kaukaisen Sisilian tapahtumat eivät isosti kiinnostaneet Suomea tai muuta maailmaa. Eihän kaappaus ollut edes onnistunut. Jos kokonainen lentokoneellinen ihmisiä olisi kuollut onnettomuudessa, se olisi jo ollut uutisoimisen arvoista.

Ollilla oli henkilökunnalle varattu vakiopaikka pysäköintihallissa. He lähtivät ajamaan lentokentältä ulos, kohti sisämaata ja Arvolan kylää.

”Alma ei tiedä lainkaan tulostamme. Hän ei ole osannut varata mitään ruokia meitä varten. Parasta että käydään matkalla syömässä”, isä sanoi ja ohjasi auton ulos moottoritieltä nähtyään ruokailupaikan kilven. Iso pysäköintialue lepäsi puolityhjänä iltapäiväauringossa. Toukokuun sääksi oli jo melkein kuumaa. Isä kiepsahti sporttisesti ulos autosta, lukitsi ovet, kun Tuomaskin oli selvinnyt ulos, ja alkoi harppoa pitkällä jaloillaan ravintolan sisäänkäyntiä kohti. Tuomas joutui panemaan juoksuksi pysyäkseen isän kannoilla. Yhtäkkiä hänen päässään välähti nopeasti outo tunne, että jotakin oli vinossa. Hän pysähtyi, pidätti henkeään ja koetti tunnustella, mistä merkillinen signaali tuli. Siihen liittyi...tuskaa, ahdistusta, pimeyttä, pelkoa tukehtumisesta. Tuomas katseli puolityhjällä parkkipaikalla ympärilleen. Ketään ihmisiä tai autojakaan ei

näkynyt missään liikkeellä. Kauimmaksi alueen laitaan erilleen pysäköity auto kiinnitti kuitenkin hänen huomioon, vaikka siinä ei ollut muuta erikoista kuin ulkomaiset rekisterikilvet. Mitä lähemmäksi autoa hän käveli, sitä enemmän häntä alkoi ahdistaa. Hän kurkisti ikkunoista sisään, mutta auto oli tyhjä. Kuulivatko hänen pöllön aistien tasolle herkistyneet korvansa kuitenkin outoa ääntä? Heikkoa vinkunaa, läähätystä, raapimista! Se tuli suljetusta takakontista. Tuomas kokeili luukkua, mutta se oli lukossa.

”Kun se laavaukko sanoi, että minulla on hirmuvoimat, niin miksi en uskaltaisi käyttää niitä tässä?” Tuomas kysyi itseltään.

”Se Peppi Pitkätossu oli maailman vahvin pikkutyttö, vaikka tietysti vain kirjaan keksitty. Mutta jos minä olisin Peppi, voisin nostaa vaikka koko auton ilmaan!”

Toivottu ja toteutettu: kun Tuomas kiskaisi takaluukkua, se lensi auki. Eikä vain auki, se lensi kauas parkkipaikalle.

Tavaratilasta pullahti ulos kuuma, oksettava löyhy. Vanha viltti oli heitetty puolenkymmenen vetoketjulla lähes suljetun kassin peitteeksi. Kasseissa näkyi heikkoa liikettä, kuului pientä inahtelua. Tuomas veti lähimmän kassin vetoketjun auki ja kauhistui: kassi oli tungettu täyteen mustavalkeita koiranpentuja, joiden silmät tuskin olivat avautuneet. Pennut tungeksivat toistensa päällä ja nostelivat vaaleanpunaista kuonoaan raitista ilmavirtaa kohti. Sama järkyttävä sisältö oli toisissakin kasseissa, jotka Tuomas avasi. Hän käsitti: pennut oli tehtailtu jossakin ulkomailla ja salakuljetettu Suomeen, missä ne myytäisiin kalliilla hinnalla – ainakin ne, jotka pysyisivät hengissä.

Tuomas otti kännykkänsä ja valokuvasi pentukassit ja auton rekisterinumeron. Sitten hän valitsi hätänumeron. Hän selitti ravintolan nimen ja sijainnin, ja lopuksi hän lähetti numeroon vielä ottamansa kuvat. Hätänumeron puhelinpäivystäjä lupasi lähettää paikalle moottoritiellä partioivan poliisiauton. Samassa Tuomas näki ravintolan oven avautuvan. Sieltä ilmestyi kolme tummatukkaista miestä, jotka alkoivat kaikessa rauhassa kävellä Tuomaksen suuntaan aukion yli. Matkaa oli onneksi vielä paljon, eivätkä he olleet huomanneet auton taakse kyyristynyttä poikaa. Tuomas nosti pentukassit tavaratilasta, kantoi ne kauemmaksi parkkialuetta reunustavan tiheään pensasaidan suojaan ja heitteli päälle kerroksen kuivia lehtiä. Sitten hän asettui makuulleen oksien alle tarkkailemaan miehiä.

Ensin miehet äkkäsivät pysäköintiaukiolle lentäneen takakontin luukun. He osoittelivat sitä toisilleen naureskellen, eivät nähtävästi vielä huomanneet sitä omakseen. Vasta kun he olivat ehtineet autonsa luokse, tyhjänä ammottava tavaratila sai heidät ensin mykistymään. Sitten kuului valtava kiroustulva kielellä, josta Tuomas ei saanut selvää, ja miehet pomppasivat kuin rikosfilmissä suojaamaan toisiaan selkä selkää vasten vetäen samalla jostakin takin kätköistä taskuaseet, joilla he osoittelivat umpimähkään ympärilleen.

Kun ketään ei näkynyt missään, aseet katosivat piiloihinsa, mutta kiroilu jatkui entistä äänekkäämpänä ja tuntui muuttuvan neuvotteluksi jatkotoimenpiteistä. Tuomas makasi henkeä pidättäen pensaan alla ja kuvasi ahkerasti kännykällään. Äkkiä yksi miehistä suuntasi katseensa pensaikon suuntaan. Oliko hän kuullut jotakin? Olivatko

pennut uikuttaneet? Vai oliko Tuomaksen punainen tukka erottunut ruskeiden lehtien seasta? Mies veti uudelleen aseensa esiin ja alkoi hiipiä Tuomasta suojaavaa pensaikkoa kohti. Mitä tapahtuisi, jos mies näkisi hänet kännykällä filmaamassa? Mutta – eihän miehen tarvitsisi nähdä häntä! Hänhän oli jo kertaalleen pelkästä pelosta pystynyt muuttumaan näkymättömäksi. Hän päätti: olen pelkkää ilmaa!

Mies oli jo pensasaidan vieressä, nosteli suojaavia oksia ja tuijotti sitten tuiman näköisenä Tuomasta suoraan kasvoihin - häntä huomaamatta! Tuomas oli todella taas muuttunut näkymättömäksi. Onneksi pentukassit olivat vähän kauempana piilossa, niitä Tuomas ei olisi kai tähän hätään pystynyt taikomaan olemattomiksi.

Tuomas tunnusteli oloaan: ilmana oleminen ei tuntunut miltään. Mitä ilma nyt pystyisikään tuntemaan? Sehän oli pelkkää ilmaa.

Mies murahti jotakin pettyneenä ja palasi takaisin toisten luokse. Yksi heistä kävi noutamassa takaluukun ja koetti asetella sitä paikoilleen, mutta kiinnikkeet olivat Tuomaksen hirmutempauksesta niin vääntyneet, että yritys ei onnistunut. Luukku ahdettiin jotenkuten takakonttiin. Miehet aikoivat nähtävästi lähteä jatkamaan matkaa. Tuomasta harmitti: nyt miehet katoaisivat ties minne. Silloin kurvasi pysäköintialueelle poliisiauto vilkkuvalo katolla. Miehet jäykistyivät paikoilleen autonsa vierelle. Poliisiauto ajoi pysäköityjen autojen ohi selvästi etsien jotakin. Miesten kohdalla poliisit pysäyttivät auton. Kolme poliisia astui ulos neljännen jäädessä ohjauspyörän taakse odottamaan. Poliisit kävelivät miesten luo, toinen käsi kuppeella valmiina vetämään tarvittaessa aseensa esiin.

Miesten ja poliisien kesken syntyi kiivas keskustelu. Miehet tuntuivat väittävän huonolla englannilla, että varkaat olivat murtautuneet heidän autoonsa ja ryöstäneet heidän tavaransa. He osoittelivat irrallista takaluukkua ja tyhjää tavaratilaa. Yksi poliiseista näytti silloin kännykästään Tuomaksen lähettämää kuvaa pentukasseista ja kysyi miehiltä, mihin pennut oli piilotettu. Miehet alkoivat hermostua ja puhua yhteen ääneen omalla kielellään. Kun poliisit vetivät käsiraudat esiin, miehet säntäsivät pakoon jokainen omaan suuntaansa. Kaikki neljä poliisia pinkaisivat heidän peräänsä, autoon jäänyt poliisikin otti osaa takaa-ajoon. Ketään ei ollut näkemässä, kun Tuomas kantoi pentukassit pensaikosta takaisin miesten autoon. Hetken päästä poliisit toivat vastaanhangoittelevia miehiä takaisin; karkumatka oli loppunut poliisien varoituslaukauksiin. Suuri oli kaikinpuolinen yllätys, kun miesten auton tavaratila ei enää ammottanutkaan tyhjänä, vaan oli täynnä pullistelevia kasseja, joista kurkki ulos surkean likaisia ja vinkuvia koiranpentuja.

"Mistä ne nyt tuohon ilmestyivät?" näyttivät kaikki kysyvän toisiltaan. Tuomas - nyt taas näkyvänä - käveli poliisien luo.

"Sinäkö tästä ilmoitit?"

"Joo, satuin huomaamaan. Ihan karmeata, että eläimiä kohdellaan tuolla tavalla. Pitihän siitä ilmoittaa."

Käsiraudoilla sidotut miehet mulkoilivat Tuomasta käsittelemättä, mitä tuollaisella punapäänulikalla oli asian kanssa tekemistä. Samassa paikalle ilmestyi Tuomaksen isä, joka oli odotellut poikaansa ravintolassa.

"Mistäs täällä on kysymys? Onko poikani syyllistynyt johonkin pahantekoon?"

”Päinvastoin. Hänen avullaan saatiin kiinni nämä kauan etsityt pentutehtailijat. Nämä pannaan syytteeseen salakuljetuksesta ja eläinrääkkäyksestä.”

Isä katsoi Tuomasta hämmästyneenä. Tuomas kohautti olkapäitään: sattuuhan tätä. Yksi poliiseista otti Tuomaksen ja isän osoitteen talteen ja sanoi lähettävänsä raportit allekirjoitettaviksi lähipoliisiasemalle. Tällä välin paikalle oli ehtinyt hätäkeskuksen hälyttämä eläinklinikan päivystäjäkin pakettiautollaan. Valkotakkinen eläintenhoitaja pudisteli päätään nähdessään koiranpennut. Katse, jonka hän suuntasi pentukauppiaisiin, olisi voinut tappaa. Sitten hän otti autonsa perältä häkkejä. Varovasti hän nosteli kasseista pentuja, joiden mustavalkoinen pörröturkki oli yltä päältä sotkuinen ja ulosteiden likaama. Osa pennuista pyrki häksiin päästyään jaloilleen, osa retkahti makuulleen, joku ei liikkunut lainkaan.

”Kaksikymmentä...”, eläintenhoitaja laski. ”Spanielin pentuja...ne menevät Suomessa hyvin kaupaksi, mutta ei näistä taida olla eläjiksi, niin nuoria ovat ja huonossa kunnossa, reppanat. Tuollaiset roistot pitäisi hirttää...sanonko mistä...”. Hän vilkaisi Tuomakseen ja jätti sanomatta.

Kun pennut, poliisit ja rikolliset olivat kaasuttaneet matkoihinsa, paikalle jäi enää salakuljettajien auto, joka hinattaisiin paikalta myöhemmin.

”Jos nyt lopulta lähdetäisiin syömään ja ihan juhlimaan, kun olet tällainen sankari”, isä sanoi ja taputti Tuomasta olkapäälle.

Silloin Tuomas näki – tai paremminkin vaistosi – jonkin liikahduksen salakuljettajien auton tyhjässä tavaratilassa. Sen pohjalle oli vielä jäänyt vanha ruskearaidallinen viltti, joka oli ollut pentukassien peitteenä. Viltti oli nyt yhtenä

mytynä nurkassa. Tuomas kohotti likaista viltinreunaa – ja sen alta tuijotti häntä kaksi mustaa nappisilmää. Yksi erirotuinen pentu, ei mustan ja valkean kirjava, vaan ruskea niin kuin vilttikin, oli kaikessa tohinassa kai pyörähtänyt ulos täydestä kassista ja ryöminyt vaistomaisesti piiloon. Tuomas nosti pennun syliinsä. Se painautui häntä vasten turvaa etsien.

”Mitä me nyt tälle tehdään?” isä kysyi.

”Eikö me voitaisi pitää tämä? Ei ne laskeneet tätä mukaan.”

”Mutta ei se kuitenkaan meille kuulu, ja kuka sitä edes hoitaisi? Voi olla vaikka miten sairaskin. Kuolee ehkä.”

Pentu ei kuitenkaan näyttänyt kuolevalta. Se oli varsin virkeä ja vahvatekoinen, rodusta ei vielä saanut selvää, mutta ei se ainakaan spanielilta, mopsilta tai mäyräkoiralta vaikuttanut. Pentu painoi päätään Tuomaksen käsivarteen ja tuijotti silmää räpäyttämättä pelastajiaan.

”Mummisi saa halvauksen, jos me tuomme kartanoon koiranpennun.”

”Isä kiltti, please. Minä hoidan sen, ja Alma varmasti hyväksyy sen. Sitten minullakin on kaveri, kun siellä kartanossa on niin yksinäistä.”

Isä oli hetken hiljaa ja harkitsi.

”Mene sen pennun kanssa meidän autoon. Minä käyn ostamassa hampurilaiset ja kokikset mukaan otettaviksi. Syödään matkalla. Mitähän tuollainen otus syö? Ehkä tuolla taukopaikkamyymälässä on koiranruokiakin. Ja vetä se varmaan tarvitsee.”

2.

Ei Irma Arkko ihan sydänhalvausta saanut, mutta vihainen hän oli, kun Tuomas kantoi koiranpennun sisään.

"Tuollainen räpäle...likaa kaikki paikat ja räksyttää. Tänne sitä ei tuoda. Kuskatkaa se renkitupaan."

"Minä pidän sen huoneessani", Tuomas sanoi uhmaten. Eroaminen koiranpennusta tuntui jo mahdottomalta.

"Tuomaksella on ollut niin rankka reissu, että koiranpentu on hänelle nyt tarpeellinen. Voisi melkein sanoa, että lääkärin määräämä", isä sanoi päättäväisellä rintaäänellä ja naulitsi äitinsä katseellaan.

"Te miehet...pidätte aina toistenne puolial!" äiti äsähti, kääntyi kannoillaan ja meni kirjastoon kolauttaen oven mielenosoituksellisen kovaa kiinni perässään. Tuomaksen ja isän matkakertomus ei kiinnostanut häntä vähääkään. Kumpikaan ei ollut sitä odottanutkaan.

"Tällainen löytölapsi on rokotettava ja madoitettava ja sirutettava ja ties mitä", isä sanoi. "Sen verran minäkin koirista tiedän".

Isän vanhoista koulukavereista löytyi kaupungissa vastaanottoa pitävä eläinlääkäri, joka otti isän, Tuomaksen ja pennun vastaan heti seuraavana aamuna. Isä oli pakottavien perhesyihin vedoten ottanut itselleen ylimääräisen vapaapäivän. Lääkäri tutki pentua kiinnostuneena.

"Tunnen oikeastaan kaikki Suomen koirarodut, itselläkin on labbis. Tästä en kuitenkaan saa selvää...Minkä rotuinen tämä on?"

"Sitä emme tiedä. Saimme pennun...vähän niin kuin sattumalta."

"Rotukoiralta tämä vaikuttaa, mutta enempää ei vielä voi sanoa. Urospentu kuitenkin."

"Jääkö se henkiin?"

"Vahvaltahan tämä vaikuttaa. Kirjoitan sille kuitenkin erikoisruokinnan ja vitamiineja niinkuin vauvalle. Hyvällä hoidolla poikasi saa siitä kunnon kaverin."

Tämä kirja kertoo Tuomaksesta, suomalaisesta koulupojasta, jolla on sisilialaiset juuret. Tuomas elää kahden maailman välissä: ikuisen laavakansan perinnöllisenä ruhtinaana ja samalla ihmisrodun jälkeläisenä, joka ei pysty valitsemaan näiden kahden välillä. Yliluonnollisten voimiensa avulla hän voisi tehdä paljon hyvää maailmassa, jos ihmiskunta sen ansaitsisi. Äitinsä tapaturmaisen kuoleman jälkeen hän asuu isoäitinsä kanssa kartanossa suomalaisessa Arvolan kylässä. Tuomas yllättyy kerta toisensa jälkeen poikkeuksellisista kyvyistään ja voimistaan. Vähitellen hän saa tietää, että hänen juurensa johtavat salaperäiseen laavakansaan, joka asuu tulivuori Etnassa Sisiliassa.

